

Arrest

nr. 61 839 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat L. VAN DE VOORDE, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Hindwano Kalay (provincie Khost) geboren te zijn.

Als jongere bent u naar Kabul verhuisd. Daar heeft u nog een aantal jaar in de wijk Karte Parwan gewoond.

Omdat er gevochten werd in Afghanistan, zijn jullie naar Faridabad (India) verhuisd.

U bent er in 1999 gehuwd met G.H.(...) (O.V. 6.784.745). Jullie hebben twee kinderen.

Omdat uw man de familie niet kon onderhouden, besloot hij naar Moskou te gaan. U bleef in Faridabad achter.

Uw man begon een handel in Moskou. Recent kreeg hij het financieel moeilijk. Hij had schulden en de maffia nam zijn handelswaar in beslag. Uw man bracht u op de hoogte van zijn problemen en u reisde

met de twee kinderen naar Moskou. Na drie maanden reisden jullie op 19/03/2011 met het vliegtuig vanuit Moskou naar België. De luchtvaartpolitie Brussel-Nationaal hield jullie aan. U en uw man vroegen dezelfde dag asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de levensomstandigheden van de Hindoes niet goed zijn.

B. Motivering

Zoals uiteengezet in de beslissing die uw echtgenoot G.H.(...) ontving dient te worden gesteld dat jullie geen zicht bieden op jullie reële achtergrond. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 61 838 van 19 mei 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van H.G. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de motieven bevat waarop ze berust; verzoeker kon er aldus op eenvoudige wijze kennis van nemen en kon aldus nagaan of het zin had de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de echtgenote van verzoeker op tal van belangrijke elementen betreffende haar identiteit en achtergrond geen klaarheid kan bieden.

Zo kon zij niet aangeven of zij tot achtjarige dan wel tot achttienjarige leeftijd in Afghanistan woonde, kan zij niet aangeven of zij al dan niet ten tijde van het Talibanregime nog in Afghanistan woonde, bleek zij zelfs niet van de meest minimale informatie over het dagdagelijkse leven in Afghanistan op de hoogte te zijn en is haar kennis omtrent elementen van de geschiedenis van Afghanistan onbestaande.

Ook verzoeker wist evenmin enige kennis aan de dag te leggen aangaande de situatie in Afghanistan in de periode begin van de jaren 1990 voordat hij dit land verlaten had.

Zo beweerde verzoeker -verkeerdelijk- dat toen hij in 1992 Afghanistan verliet, de Hindoes in datzelfde jaar door de Taliban verjaagd werden. Hij kon verder, hoewel hij verklaart lid te zijn van een bevolkingsgroep die veel te lijden had onder de mujahedin, geen enkele van deze mujahedingroepen of -leiders opnoemen en was evenmin in staat de namen van bekende krijgsheren die in die periode een hoofdrol speelden in de strijd rond Kabul, en van Najibulah, de bekende president van het communistische regime in de jaren tachtig en doorslaggevende gebeurtenissen voor de Hindoes en Sikhs, groepen waartoe verzoekers behoren, te herkennen of te situeren.

Verder blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote niet op de hoogte zijn van het feit dat de Afghaanse bevolking een eigen kalender hanteert en kennen ze, buiten Kabul en Khost, geen enkele provincie in Afghanistan. Ook zijn hun verklaringen met betrekking tot enkele aspecten van het vluchtelingenbestaan van Afghanen in India ofwel ontwijkend ofwel onjuist gebleken.

Op de aanvoering van verzoeker dat zijn echtgenote aanvankelijk enige tijd bij haar nonkel woonde die voor haar alles regelde en zij zich enkel van het huis naar de winkel en terug verplaatste, dat ze beiden ongeletterd zijn en noch de politiek volgen, noch de nieuwsberichten beluisteren, antwoordt de Raad dat dergelijke uitleg niet kan volstaan als verklaring voor de vele in de bestreden beslissing aangehaalde en in het administratief dossier terug te vinden onwetendheden.

Immers, zelfs van een persoon met een geringe opleiding kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van herkomst. Het gaat hier namelijk om elementen die deel uitmaken van het dagdagelijkse leven in Afghanistan waar verzoeker en zijn echtgenote ongeacht hun gebrek aan scholing of geïsoleerde levenswijze, van op de hoogte zouden moeten zijn.

In het verzoekschrift voorhouden dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met fundamentele aanwijzingen zoals hun intellectuele vermogen, hun leeftijd, hun psychologische stoornissen, hun familiale en culturele elementen, persoonlijke factoren, hun opleidingsniveau..., is dan ook onterecht.

De Raad merkt hier overigens op dat er noch door verzoeker, noch door zijn echtgenote, opmerkingen werden gemaakt tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal in verband met de voorgehouden psychologische problemen waardoor ze moeite hadden om zich bepaalde feiten te herinneren of die de oorzaak zouden zijn van vergissingen.

Bovendien dient nog worden toegevoegd dat verzoekster zelf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, tot drie keer toe uitgenodigd is geworden om middels eender welke verklaringen haar afkomst uit Afghanistan aannemelijk te maken, maar zij hiertoe geenszins in staat was (zie verhoorverslag van 4 april 2011, p. 4, 7, 8).

De opmerking in het verzoekschrift dat verzoekster een gedetailleerde beschrijving zou kunnen geven van de plaats waar zij woonachtig was, snijdt geen hout.

Het verweer van verzoeker dat hij, wanneer hem een landkaart van de regio van herkomst was voorgelegd geworden, meer duidelijkheid had kunnen verschaffen over de door hen gekende plaatsen, is evenmin dienstig.

Het verwijt aan de commissaris-generaal dat hij bepaalde onderzoeksdaden niet heeft verricht, doet immers geen afbreuk aan de reeds vastgestelde onwetendheden aangaande wezenlijke basiskennisvragen. Verweerder wijst er terecht op dat hoe dan ook, geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Betreffende verzoekers argument dat de vaststelling dat hij en zijn vrouw over onvoldoende geografische kennis beschikken, niet als doorslaggevend kan worden beschouwd, wordt er op gewezen dat de motivering van de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing zouden moeten kunnen dragen.

Het is immers niet enkel het gebrek aan geografische kennis, maar het geheel van de vastgestelde onwetendheden en ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote aangaande hun verblijf in Afghanistan, hun hoedanigheid, nationaliteit en verblijfsstatus in India, op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelde dat de geloofwaardigheid van hun reële achtergrond en verblijfplaatsen wordt ondermijnd.

De motieven hieromtrent worden omstandig weergegeven in de bestreden beslissing en blijven overeind.

Het verwijzing naar een gedeelte van het artikel "Country of origin information en ongeloofwaardigheid" van september 2009 dat voornamelijk handelt over politieke kennis van het land, is niet dienstig. Het gaat in de bestreden beslissing immers om vragen aangaande vanzelfsprekende basiskennis, waarvan kan verwacht worden dat verzoeker, zoals hij beweert, een Hindu van Afgaanse nationaliteit die zijn land omwille van de Taliban voor India heeft verlaten, op de hoogte moet zijn.

Het gaat hier aldus niet -louter- om politieke kennis, maar ook om elementen die deel uitmaken van het dagelijkse leven in Afghanistan en om doorslaggevende elementen die aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vlucht uit Afghanistan.

In het licht hiervan merkt verweerder terecht op dat zelfs van een persoon die geen belangstelling heeft in politiek of in de algemene of recente politieke ontwikkelingen in zijn land en die zich daarvan afsluit of geen toegang heeft tot informatie daaromtrent, kan geacht worden van enige elementaire zaken in het sociale verkeer de hoogte te zijn.

Op de verwijzing van verzoeker naar paragrafen uit de UNHCR Proceduregids repliceert de Raad dat dit handboek geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

De Raad benadrukt ook dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentswaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

De opmerking dat de bestreden beslissing zeer vaag is, en gebaseerd op enkele geïsoleerde elementen, is, gelet op wat voorafgaat, derhalve onjuist; verzoeker geeft bovendien niet aan op welke manier de bestreden beslissing dan vaag, onduidelijk en enkel gebaseerd zou zijn op geïsoleerde elementen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet ingaat op de motivering in de bestreden beslissing betreffende het ongeloofwaardigheid van het verblijf als Afgaanse vluchtelingen in India. Deze motivering blijft dan ook staande.

Aan de enkele -onduidelijke- fotokopieën van bladzijden die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, en die volgens hem het uit het vervallen internationaal paspoort van zijn echtgenote en haar moeder komen, hecht de Raad geen bewijswaarde gezien fotokopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Bovendien zijn deze stukken niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Deze fotokopieën doen in het geheel geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing aangehaalde ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote omtrent hun identiteit, verblijf in Afghanistan, hoedanigheid, nationaliteit en verblijfsstatus in India. In deze wijst de Raad er op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een

plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.4. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet de waarheid vertelt over zijn verblijf in Afghanistan, zijn nationaliteit en zijn verblijfsstatus in India, elementen die van belang zijn om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit.

Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling erkend is of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen.

Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Door over zijn verblijf ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, maakt verzoeker het niet aannemelijk dat hij vluchteling is of in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Het is immers niet onwaarschijnlijk dat verzoeker de nationaliteit van een ander land bezit of in een ander land een beschermingsstatus geniet, gelet op het feit dat miljoenen Afghanen sinds decennia buiten Afghanistan wonen en verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt over waar hij vóór zijn komst naar België verbleef.

Derhalve wordt van verzoeker noch de vluchtelingenstatus erkend, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE